

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

En Lerroux ha perdonat els de la Unió Patriòtica. I a en Lerroux, ¿quí el perdonarà?

Any II - Núm. 57

Barcelona, 1 de març de 1932

Preu: 20 cèntims

Els drames de la política

Sota el títol maliciós de «Lluita d'un home i un porc senglar», *La Veu* de diumenge publicava la següent notícia:

«Osca, 27. — Al poble de Los Corrales guardava bestiar als afores, a regular distància de la població, el jove pastor Josep Luna.

»Inopinadament se li va llançar al damunt un grós senglar, i el pastor, sense acovardir-se, va lluitar amb l'animal a braç partit.

»Quan el pastor estava ja esgotat de forces per a continuar la lluita amb aquesta bèstia, es va presentar el vellet Antoni Botolla, el qual li va lliurar una destreal de llenyater per tal que es defensés.

»El jove va reaccionar després i es va apoderar de la destreal, amb la qual li va donar dos cops formidables, i el matà.

»El porc senglar pesava 65 quilos.»

Amb aquesta trista circumstància, ha sofert una nova i dolorosa baixa la ja prou castigada minoria parlamentària de l'«Extrema Izquierda Republicana Revolucionaria Anticlerical».

Ho lamentem.

El senyor Lluhi millora

Després de l'alarmant notícia que vàrem publicar la setmana passada sobre l'estat del jove diputat de l'Esquerra senyor Lluhi Vallesca, avui tenim la satisfacció de donar noves molt més satisfactòries.

Passats els moments de gravetat que següen a l'afirmació feta pel senyor Lluhi, que el senyor Anguera de Sojo no tenia la culpa de la bomba de l'Ajuntament, el jove diputat experimentà una ràpida i saludable reacció que ha arribat al seu ple en declarar ahir, públicament, que la culpa de la nevada que caigué diumenge, és del senyor Anguera de Sojo i de ningú més que del senyor Anguera de Sojo.

No cal dir que els metges de capçalera mostren un justificat optimisme.

La pau Xino-Japonesa

Shang-hai, 17. — L'almirall de la flota japonesa s'ha fet l'harakiri (vol dir que s'ha suïcidat obrint-se el ventre).

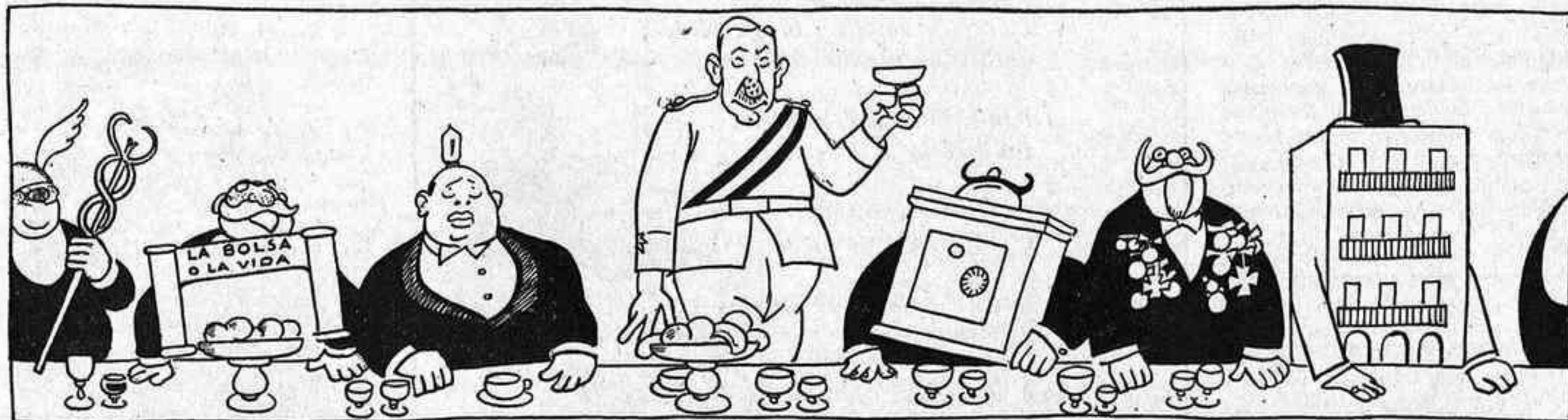
Shang-hai, 19. — No és veritat que l'almirall de la flota japonesa s'hagi fet l'harakiri (vol dir que no s'ha suïcidat obrint-se el ventre); el que se'ns versions extra oficials es diu és que la senyora Almiranta s'ha fet fer la permanent.

Shang-hai, 20. — Degut a què des que es va declarar la pau no s'ha intermput el bombardeig de Xapei, d'aquest barri ja no en queda res. Els japonesos fan grans esforços per continuar bombardejant-lo, però els és molt difícil d'orientar-se.

Shang-hai, 20, ai 21. — Un obús japonès ha caigut per equivocació en les files xineses. És molt probable que sigui aquest accident causa d'una reclamació diplomàtica.

Del «Día» a «La Noche» En Pich i Pon passa de la monarquia a la República.

Per renovar un partit polític no cal pas canviar de gent...

El Sr. Lerroux presideix el banquet de comiat a la vida de la «Unió Patriòtica»

Aprofitant l'avinentesa de la setmana anglesa i del tancament dels mercats l'endemà, dissabte tingué lloc al Ritz el banquet de les forces vives i resuscitades per posar-se d'acord pel dia que fos ocasió de fer-se càrrec del Govern de la República.

Fou aleshores, i precisament aleshores que, fent de tripe cor, com amb tant d'encert diuen els castellans en castellà, els reunits decidiren sopar, passés el que passés.

Aviat es veié que hi havia tres classes de reunits, com un temps hi hagué tres classes de vapor: els fidels, els fills pròdigs i els pagans convertits (que cansats de pagar volent cobrar). En realitat aquestes tres classes de comensals es poden reduir a dues, usant termes del ram de la pasta per sopa: els fidels i els macarrons.

En mig de tota aquesta barreja fou molt comentada la presència de Don Alexandre Lerroux. Però què s'hi podia fer? Si havia don Alexandre Bosch i Catarineu, bé s'hi podia tolerar un altre Alexandre.

El que causà, però, encara més estranyesa fou el fet que el senyor Lerroux, que ja havia parlat el diumenge anterior a Madrid, volgués insistir a voler parlar novament. Els seus amics creien que això podia ésser-li perjudicial donat el llarg silenci que havia guardat i li pregaren que pronunciés algun dels discursos que havia ja pronunciat al Consell de la Societat de les Nacions. Don Alexandre no en volgué saber res i això augmentà l'expectació.

Mentre durà el sopar, per dissimular, tothom menjava; però quan s'acabaren els plats ja no fou possible fer més comèdia. Els senyors que seien a la Presidència, que eren els senyors Pich (i Pon), Alexandre Bosch i Catarineu (ex romanonista), Guerra del Rio (canari), Girard (transport en viu), Alfred Sedó (teixits), Joan Rufasta (darreres voluntats, és a dir, darreres voluptats), Rafael Roldós (anuncis i Notícies), Aquil·li Rieusset (impresos), Joan Mas Bagà (estufes), Josep Matheu (12 fills), Antoni Muntaner (governos civils sevillanos), Jaume Polo (drogues), Rossend Ciudad (passat amic de l'ex-re i futur de cotó), Rupert Roldós (Tirolenses), Guanyabens (ex-diputat provincial de la dictadura), Ignasi Padró (mobles) i el de' gat governatiu es miraven

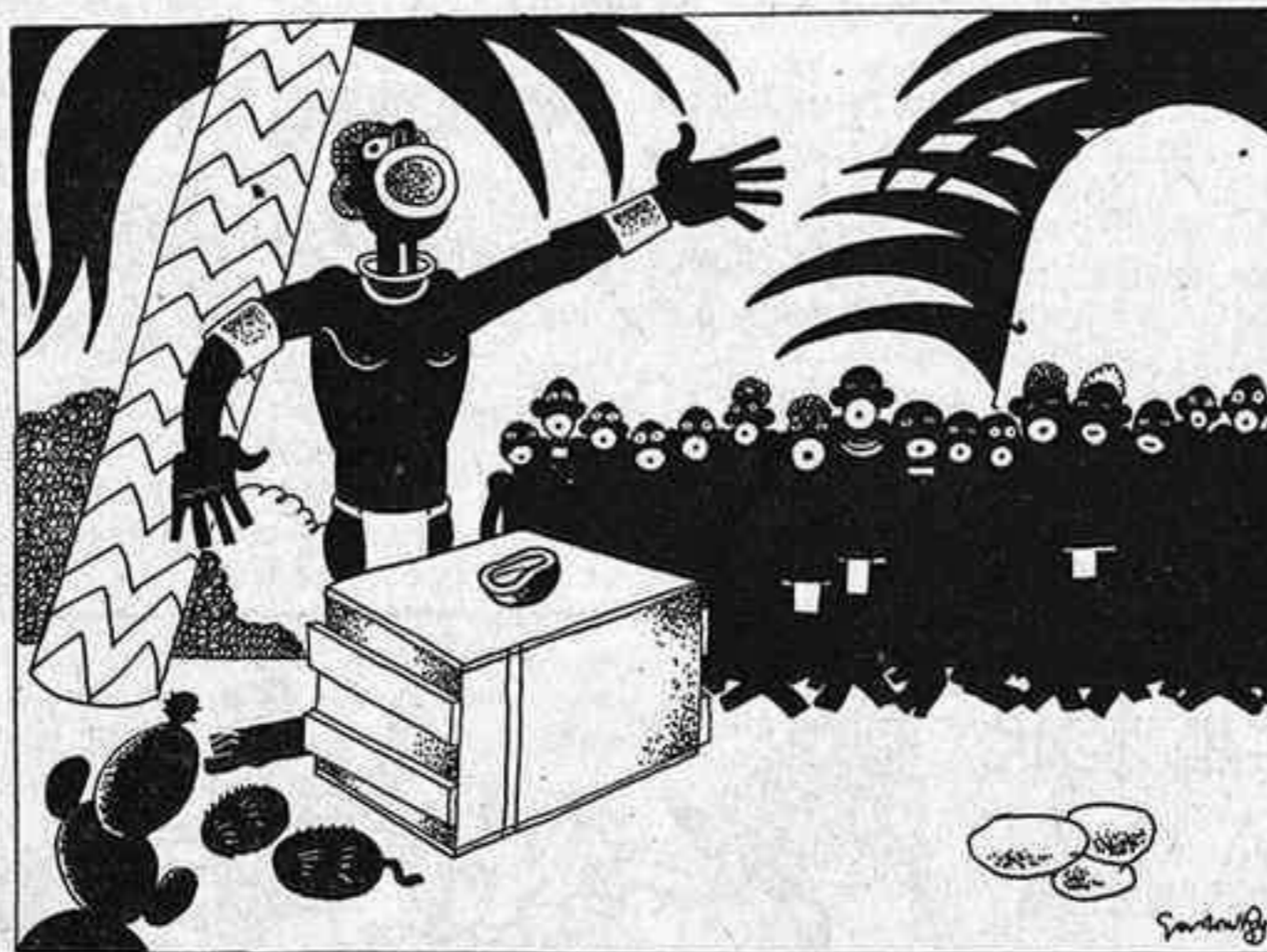
ren consternats. «Calia passar per altre o per la porta? ¿Què diria aquell intrús?»

S'aixecà el senyor Josep Matheu (12 fills) i mathisant més que en Bofill i Mates digué que ell hauria volgut que parlés, per arrodonir més les coses, el senyor Pich (i Pon). Però el senyor Pich (i Pon) no volia perquè li ho havia prohibit en Marianus Aguilar.

Sentir això el senyor Pich i fer un bot tot fou ú.

PARLA EL SR. PICH (I PON)

«Señores, señoras, majestad — començà aproximadament—. Los que aquí estamos reunidos casualmente para cele-

Les forces vives de Bata s'oposen al desembarc de la F. A. I.

brar con un ágape hermanofròdita de seis duros, la coincidència de pensamiento de los Factores de las fuerzas vivas, que son las únicas buenas porque el orden ni el desorden de los factores no altera el producto al invrés del orden y sobretodo del desorden de los demás que lo encarece, ofrecemos conjuntamente propietarios e inquilinos que es como decir toda la ciudad si exceptuamos las porteras, cuya adhesión incondicional tenemos, este ágape o agape a vuestra majestad que después de luengos muy luengos años vuelve a nuestros brazos amantísimos hecho un brazo de mar, y esperando que cumplirá con su deber de defender nuestros sacratísimos o sancrosantos intereses creados levanto mi co-

pa i apuro el cáliz hasta las hélices.»

L'ovació fou delirant. Tot seguit el marquès de Gambiano, ex-regidor de la dictadura, que en venir la República ha mudat el nom pel més democràtic de marquès de las Atalayuelas per veure si podrà atalauar alguna cosa, demanà que el discurs fos publicat íntegrament a *El Día*, *La Noche*, i *Las Noticias*; però uns crítics intemperants de *Que hable el Caudillo!* *Viva Lerroux!* *Viva Don Lacandru!* *Viva la República!* no el deixaren continuar i ompliren d'esglai tota la concurrència. En sentir-se, sobretot el darrer visca, la major part dels començals s'amagaren sota la taula

creient que la guàrdia d'assalt ho passaria tot a sang i foc.

EL SR. LERROUX ES VEU OBLIGAT A PARLAR

El senyor Lerroux s'aixecà i, aixecant, al mateix temps que ell, els dos braços, digué: *¡Calma, calma, que todos somos hermanos y la República es para todos!* Tot seguit sortiren de sota les estovalles tot de cares somrients; milers de punys es posaren a donar copets a milers de mentons i milers de cares es posaren a fer ganyotes a altres milers de cares aclaparades per les paraules de l'orador.

«Si—seguí aquest—, todos somos hermanos y la República es para todos. Todos hemos de ser unos y hemos de gobernar. Porque para gobernar se necesita el concurso de las fuer-

zas intelectuales, industriales y comerciales y vivas, y con la llegada de los nuevos las tenemos todas. Yo os recomiendo los tejidos de la casa Sedó, y los futuros de algodón del señor Ciudad. ¡No dejéis de calentaros con las estufas Mas Bagà en el crudo invierno que pasamos! ¡Y sobre todo, no olvidéis para cargar vuestras estufas, los carbonos Catusís! ¡Propietarios! ¿Qué sería de vosotros sin el Banco de la Propiedad Urbana fundado por el señor P'ch, mi dilecto amigo, de vuelta felizmente de su excursión por la monarquía y la dictadura? Y vosotros, inquilinos, ¿qué, si no fuesen los muebles Padró? Y a todos yo os digo: no dejéis de procurar tener doce hijos como el señor Matheu ni de confiar vuestras últimas voluntades a nuestros correligionarios señores Rufasta y a los otros cuyo nombre no recuerdo (ovació i visques). Pero, ¿revisar la Constitución? No. ¡Eso nunca! Eso sí; nada de persecuciones porque la religión ha hecho más bien que mal, y que conste: porque yo no he de retificar nada, pues como Jesucristo, hablaba en parábolas. ¡El que quiera traducir mis artículos verá que los pueden leer vuestras mujeres y vuestras hermanas! ¿Qué había recomendado que levantaseis el velo a las novicias? ¡Pero si se trataba de otra parábola! ¡Pero si no hubo tal velo! Si se trataba tan sólo de levantar la camisa! (gran ovació).

»No hablaré de la cuestión tributaria porque vosotros sabéis más que yo lo que os conviene. Pero sí os he de decir que cuando gobernemos correrá el palo seco. (Gran ovació).

»Y ahora voy a hablar del Estatuto de Cataluña. Yo soy castellano en Cataluña y catalán en Castilla. Por esta razón quizás no soy bien comprendido porque aquí habláis en catalán y yo soy castellano y allí en castellano y yo soy catalán. Pero todo lo arreglarán las Cortes Constituyentes. Y si no lo arreglan, vosotros seréis un valladar a los desvaríos de los separatistas. Por esto yo os recomiendo que hagáis las gestiones necesarias para que ingrese en nuestro partido el señor Portela y Valladares. Somos ya muchos, pero no nos vendrá de uno. ¡Viva España catalana! ¡Viva Cataluña española! diré en mi agonía.

Reverends contra venerables, o aquesí maçonàs de Mn. Tusquets

La gran palestra que el reverend Tusquets i el venerable Macià tenen armada sobre si D. Francesc II (el primer és en Cambó), pertany o no a la maçoneria, des del primer moment ha merescut la nostra atenció; principalment quan ens assabentàrem que Mossèn Tusquets havia venut 40.000 exemplars de la seva obra; aleshores pensàrem que si nosaltres intervingem dins un debat de tanta ressonància, molt seria que no augmentéssim el tiratge d'*El Be*; i, a part d'això, si no en parlàvem, el llibre *de mares* (com escriuria *La Humanitat*) ens podria fer una competència ruïnosa en el seriós camp de l'humorisme.

Decidits a dir la nostra en tal afer, calia que ens documentéssim sòlidament; hem caigut aleshores en un nom avui dia postergat, però que sempre s'ha distingit per la solvència de la seva erudició, competència documental i probitat periodística: Josep Pla. I ell s'ha volgut fer càrrec de la nostra enquesta, i tot seguit s'ha posat mans i peus a l'obra; car calia caminar i escriure, i tothom sap que aquest distingit periodista fa servir les mans per caminar.

I, en bona refé, no hi ha planyut passes; tots els maçons il·lustres han estat objecte de la seva visita: Maçó i Valentí, Garriga Maçó, Maçó i Gollerics, Maçó i Torrents, Cristófor Maçó, etc., etc.; després dels maçons, ha fet manta incursió pels set-maçons, el nom dels quals roman secret, segons voluntat expressa dels interessats; però hem de confessar que tots ells s'han tancat dins un mutisme impenetrable, de manera que Josep Pla havia abandonat les seves recerques i ja havia decidit de submergir-se a les habituals tasques d'escriure articles tenebrosos a *La Veu de Catalunya*, quan, un dia, viatjant en una tartana pel terme de Sant Martí de Segaiolles, de resultes d'haver-se espantat un automòbil que feia el trajecte de Calaf a un poble que sentim no recordar, però que si se'ns exigeix d'acudir als tribunals recordarem de seguida, seia al seu costat un subjecte vestit d'un guardapols de fil cru i barret flexible, que per més senyals, portava cadena de relloige i ulleres de fals carei (cari! i dispenzin), el qual va manifestar ésser fadrístem de Cal Co, casa pairal dels oncles del didot d'un cosí de cosins de Mossèn Tusquets, i, a pres de Josep Pla, no tingué cap dubte de manifestar-li que el Mossèn en qüestió era un dels maçons més característics de la maçoneria, i que això d'anar de capella només ho feia per a obtenir un secret més absolut en l'exercici de les activitats maçòniques.

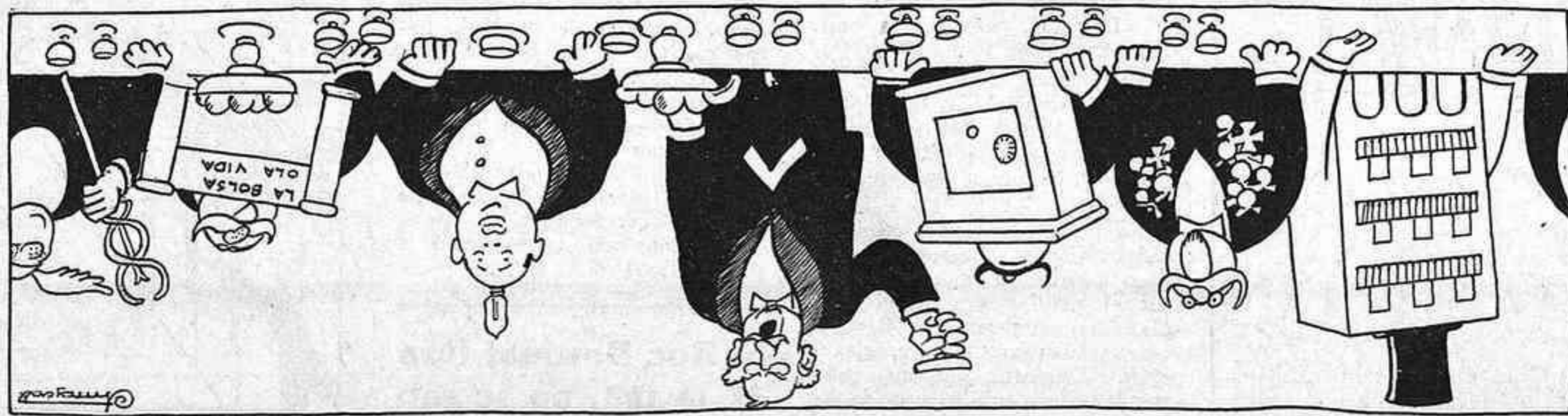
En possessió d'aquest secret tan important, el nostre repòrter, va continuar les seves excursions, i, fora de Catalunya, no gaire lluny de Quintanar de la Orden, en plena Manxa, va trobar un «labriego» que anava a cavall d'un burriquet; immediatament tingué la sensació que aquell home sabia de què anava, i, en efecte, rebé dels seus llavis la confirmació de les seves sospites.

«Ese Reverendo (Mossèn Tusquets) anda metido en la Masonería, y, dos años ha, lo tuvimos por estos pueblos de la Mancha...»

Heus aquí les paraules textuales del «labriego».

Finalment, entre uns papers trobats en un munt d'escombraries al carrer de Badal-Sans, cap a la Torrassa—hi ha una targeta de Mossèn Tusquets, i tothom sap que per aquells voltants, és a dir, al carrer d'Avinnyó, existeix una lògia. Totes les dades concorden.

En canvi, el nostre repòrter

Basta, només, canviar la presidència.

no ha pogut trobar proves tan convincents com aquesta de l'existència d'altres maçons; de manera que ha tret una conclusió lògica: que Mossèn Tusquets és l'únic maçó públic i notori que hi ha des que el món és món.

I així està la qüestió, i aquest és l'últim estat de les nostres investigacions. Veiam que ens gosa respondre el reverend des del nostre estimat col·lega *El Correo Catalán*, qualsevol d'aquest diumenges.

Nota. — El viatger de la tartana es deia Faustí Gratacós, i és corredor de càntirs de llama de l'acreditada firma Llambros i Cia. Quant al «labriego», es deia Sindulfo Pozo de la Viña, i és casat sense fills. Aquestes dades corroboren el que hem dit fins ara.

I UN BE!

L'Àngel (laic) Samblancat prepara un llibre de contes per infants profusament prologat pel senyor Josep M.ª Folch i Torres.

En Lluís Companys tradueix del francès «Les fleurs du mal», de Baudelaire. De moment porta consumits quinze diccionaris.

El desconegut poeta Josep M.ª de Sagarra es fixa el cabell amb «Fixinoline Pompadour».

L'ex-governador civil senyor Oriol Anguera de Sojo s'ha aficionat a la natació i aviat farà el salt de l'àngel (sense samblancat).

El fecund, si que també venerable literat Joaquim Ruyra, ha enriquit la seva magnífica col·lecció de cap-i-cues amb un raríssim exemplar en paper japó procedent del tren de Mollet a Caldes.

En Sebastià Gasch, en Lluís Muntanyà, en J. V. Foix i en Carles Sindreu, s'encarregaran de la direcció literària de «La Hormiga de Oro» i «El suspiro vegetariano».

Els millors autògrafs són els que no signa en Paco Madrid Saragossa i Alacant.

El doctor Bellido ha estat proclamat per unanimitat campió de «golf» miniatura de la Bonanova.

El doctor Aiguader té projectat obsequiar amb diverses concessions al senyor Magí Roca, popular propietari del servei d'autòmibus a Horta que tan càlids elogis ha merescut sempre de la «Companyia General de Tramvies de Barcelona».

El senyor Vachier només impressiona els seus clàssics a l'ensens que xirois «vagi a la m...!» amb discs «Odeon».

amb el cor a la mà.

LA QUESTIO TECNICA

En una reunió de la Comissió d'Hisenda de l'Ajuntament, els regidors, assistits pel secretari senyor Pi i Sunyer, es reparteixen la feina.

Hom presenta un afer.

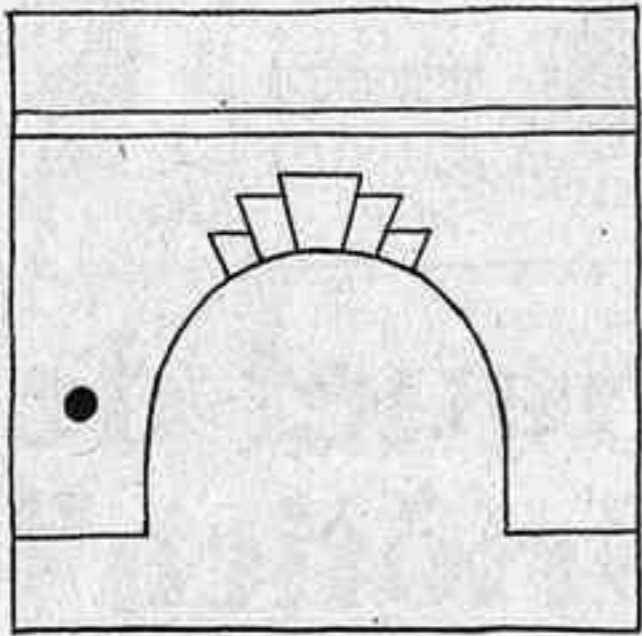
—Que se n'encarregui l'Huguet—fa en Giralt, distret. Al cap d'una estona, però, don Cassimir reflexiona i pregunta:

—¿Era important allò que hem encarregat a l'Huguet?

—Sí—respon en Pi i Sunyer.—Es tracta d'uns comptes pendents de 170.000 pessetes.

—¿Cent setanta mil pessetes, heu dit?—fa en Giralt, súbitament desvetllat.—Així me n'encarregaré jo.

I conclou, a tall d'explicació: —Pot haver-hi qüestió tècnica.

JOC DE SOCIETAT

Acosteu-vos el dibuix a la vista i veureu com el Pic es fica dintre del Pont, i tots plegats, al partit llerrouxista

UN BON EXEMPLE

Ha causat general satisfacció en el cos de la Guàrdia Urbana el ràpid ascens experimentat pel fill de la portera de la casa on viu el Dr. Aiguader, que tres mesos després d'entrar al cos ha pujat a caporal sense el més petit entrebanc. Hom no sap si atribuir la puja de grau a les famoses febres de Barcelona, donada la qualitat de metge de la nostra primera autoritat, o el ràpid ascens a la pràctica a donar l'ascensor als altres, sàviament aprofitada, per una vegada, en benefici propi.

Celebrem la millora, i que ben aviat el puguem veure general de la quarta divisió de la Guàrdia Urbana.

SANTAMARIA, MARE DE DEU!

Ahir, a l'acte del Palau de Belles Artes hi acudí el regidor Santamaria. Quan va veure el senyor Llerroux anà corrents a saludar-lo i, molt humil, insinuà en veu baixa:

—Amnistia?
—Sí—digué don Alejandro.—A ver cuanto dura.

El senyor Velilla està de mala sort. La seva minoria federal torna a ésser individual, i el senyor Santamaria, radical i, per torna, autonomista, com *El Progreso*.

Cançó del novell mal ric i el novell bon pobre

(La mateixa nit del sopar al Ritz, dedicat a Lerroux, Duran i Ventosa pronuncià un discurs al Paral·lel.)

Lerroux sopa en Gran Hotel, amb rics i gent ufanosa;

Lluís Duran i Ventosa predicava al Paral·lel.

Lerroux l'abilla de «smocking», i s'afarta a cor què vols;

Duran sopa amb quatre cols i vesteix barat i «schocking».

L'un, l'escollèn «forces vives» (tots els que fan força el viu);

L'altre frueix el caliu d'animeses primitives.

L'un tot va de vanitat, món, Satan, pompes i gales;

L'altre ha desplegat les ales de la cordialitat.

Del poderós i del noble, Lerroux captava el somris,

mentre el bo de Don Lluís passava amb el cor del poble.

L'un cull la rosa, que al cel guaita i com un foc batega;

L'altre la flor temorega que perfuma un peu cruel.

Quan els còpsarà la son, en acabar llur jornada,

L'un dormirà amb gran flassada, i l'altre sota d'un pont.

I aquest és devot exemple, el de Duran i Lerroux;

no tota herba es diu marduix, i el públic entrarà al temple.

L'AGREDIT CARNER

Com se sap, en el moment que el jove Echevarría va llençar la pedra al Congrés, en el banc blau hi seien els senyors Carner i Largo Caballero.

Seguien els comentaris que és de suposar i, encara no s'havia identificat l'agressor ni descobert els seus mòbils, el ministre d'Hisenda va declarar:

—Si és un contribuent, la pedra anava per mi.

I el senyor Rahola va comentar:

—Es el millor xisto que ha fet en Carner des que és ministre.

ACLARIMENT

Se'ns prega que fem constar que el Lluís Aymami, director de mercats, del qual es parla aquests dies per ràdio, no té res que veure amb el periodista en Lluís Aymami, el dels «braços oberts». La comprensible confusió ha estat possible per creure moltes persones mal informades que els mercats es dirigien amb els braços oberts, talment com si es tractés d'una orquestra; però no resulta tan comprensible si es té en compte que qui va amb els braços oberts no és precisament l'Aymami, sinó el seu llibre. Lluís Aymami és a fa aquest prec per contestar a les nombroses persones que sol·liciten autorització per a robar en el pes als venedors del mercat.

AIXI, ES COMPREN

El notari senyor Rufasta, un dels entusiastes del nou partit radical, en el qual forma part de la secció d'intellectuals tan ben descrita pel «caudillo», home d'edat provecta, té, no obstant, un olfacte fantàstic per a voltar-se de bel·leses excepcionals.

—No és estrany per a un notari—deia un dels assistents al banquet del Ritz.—Tot és qüestió d'últimes voluptats.

LA MORT DEL PROGRES

En vista que el partit radical té més òrgans dels que vol, fins al punt que al cap i a la fi semblarà un òrgan de raons, sembla que *El Progreso*, com correspon a tota la vella guàrdia, que s'ha fet per a sacrificar-se, desapareixerà.

—Nosotros—deien els seus redactors—que creïamos que «*El Progreso*» era indefinido!

Ja ho veuen, doncs; de *La Noche* a *El Día*, la cosa se n'ha anat en orris.

LA REAPACICIO DE LA SOLI

Aquesta setmana reapareix la *Soli*. Contràriament a tots els rumors que han circulat a propòsit d'aquesta reparició, podem assegurar que obeeix únicament al bon desig de les autoritats d'evitar que els guàrdies d'assalt, que en l'actualitat s'estan avorrint per manca de feina, es puguin entretenir recollint les edicions.

Correspondència

W. — Està molt W, ai!, molt bé.

La del menú. — S'aprofitarà la idea.

Socios de la S. de P. de Barcelona. — Enviïn alguna informació concreta sobre aquest punt i la publicarem amb molt gust.

Lluís. — Ella es diu Maria. Ell, no ho sabem.

C. T. R. — Som pocs, però bons.

Un admirador. — Enternits. L'advertim, però, que som d'aquella gent que acostuma acceptar els convits.

Palau sense X. — Gràcies de l'ofertament, però no ens fa falta.

Margot. — Vinga, dona, vinga!

S. Soler. — No s'ha fixat que per escriure al Be cal, en primer terme, saber escriure?

Llúntia. — Ho traspassem al senyor Puig i Cadafalch.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Lerrouxos Parabòlics	1.200
U. P.	0'00
P. R.	0'50
Matalescallundu (Azafes)	201
Tusquets i alegrets	20.000
Maçons	80
Setmesons	7
Barcelona F. C.	3 a 1

Els *Lerrouxos Parabòlics* és un valor local que no obstant la poca importància de la cartera és possible que faci molt efecte en els mercats provincians.

La liquidació de la U. P. (Unió Patriòtica) no és, parlant en plata (manera excellent de parlar en aquesta secció) una tal liquidació, sinó una refusió o canvi de nom. La U. P., aprofitant-se de les excel·lents disposicions de *Lerrouxos Parabòlics*, reneix sota el nom de P. R. (Partit Radical) amb les mateixes característiques de sempre. No ha calgut ni canviar el color de les accions.

Tusquets i Alegrets s'aprofiten de la desorientació del mercat per col·locar una nova emissió de títols.

La sorpresa de Toquio

Toquio, 28. — Ha causat gran impressió en els centres culturals i recreatius la insospitada resistència que ofereixen els xinesos, i sobretot el fet incompreensible que les tropes japoneses acceptin sense protesta aquesta resistència. Donades les avantatjoses proposicions que el Govern japonès havia fet al Govern xinès, de governar gratuïtament pel seu compte, es creu que hi ha algú que està enredant els xinesos com uns xinesos.—Havas.

EL BE A LA CIBELES

Un dia el Consell de Ministres s'anunciava llarg i complint els senyors Carner i Prieto, que s'han fet molt amics, sense haver-ho dit coincidiren a fer un berenar molt fort per poder esperar amb tota tranquil·litat el sopar tardà.

Però, aquelles coses que passen, el Consell fou curt i els dos ministres es trobaren tips i al carrer sense saber què fer. Decidiren anar al teatre, i li tocà al *Martin* rebre la visita dels dos ministres. Al *Martin*, mena de *Talia*, tronat i brut, fan una revista bruteta i tronadeta.

Quan els ministres hi arribaren tot era tancat. Sorpresos i desorientats per l'anomalia trucaren a la guixeta per prendre les localitats. La noia obrí sorpresa per tanta pressa i els digué que era massa aviat.

—Dispensi, però és que, sap? Nosaltres som forasters.

Prengueren una lotja i hi entraren. Començà la representació, i en una de les escenes un actor deia a una actriu:

—Que te voy a dar un mordisco en el Estatuto!

La frase féu tanta gràcia al senyor Carner que aquest s'engegà a riure de tal manera que tot el públic es girà, conegué als dos membres del Govern, els féu una ovació i, gràcies a això, l'Estatut guanyà uns punts, si no en l'esperit de les Constituents, almenys en el del poble madrileny.

Durant una discussió sobre la totalitat del Pressupost, el senyor Carner va tenir un èxit a base de parlar en un to de gran familiaritat amb el cavernicola Armiño. No cal dir que, parlant amb aquell tarannà del pagès català, el senyor Armiño va quedar torrat.

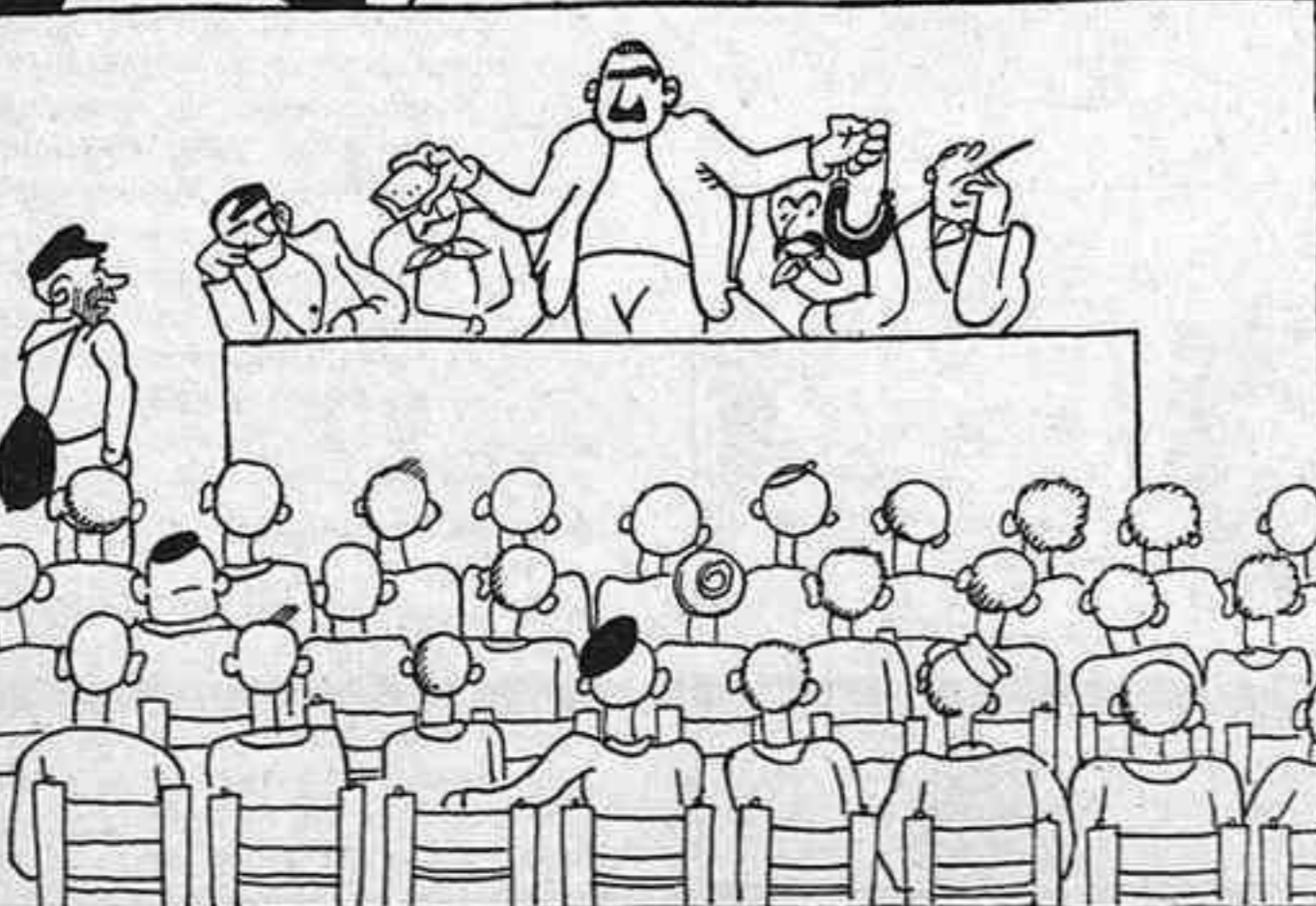
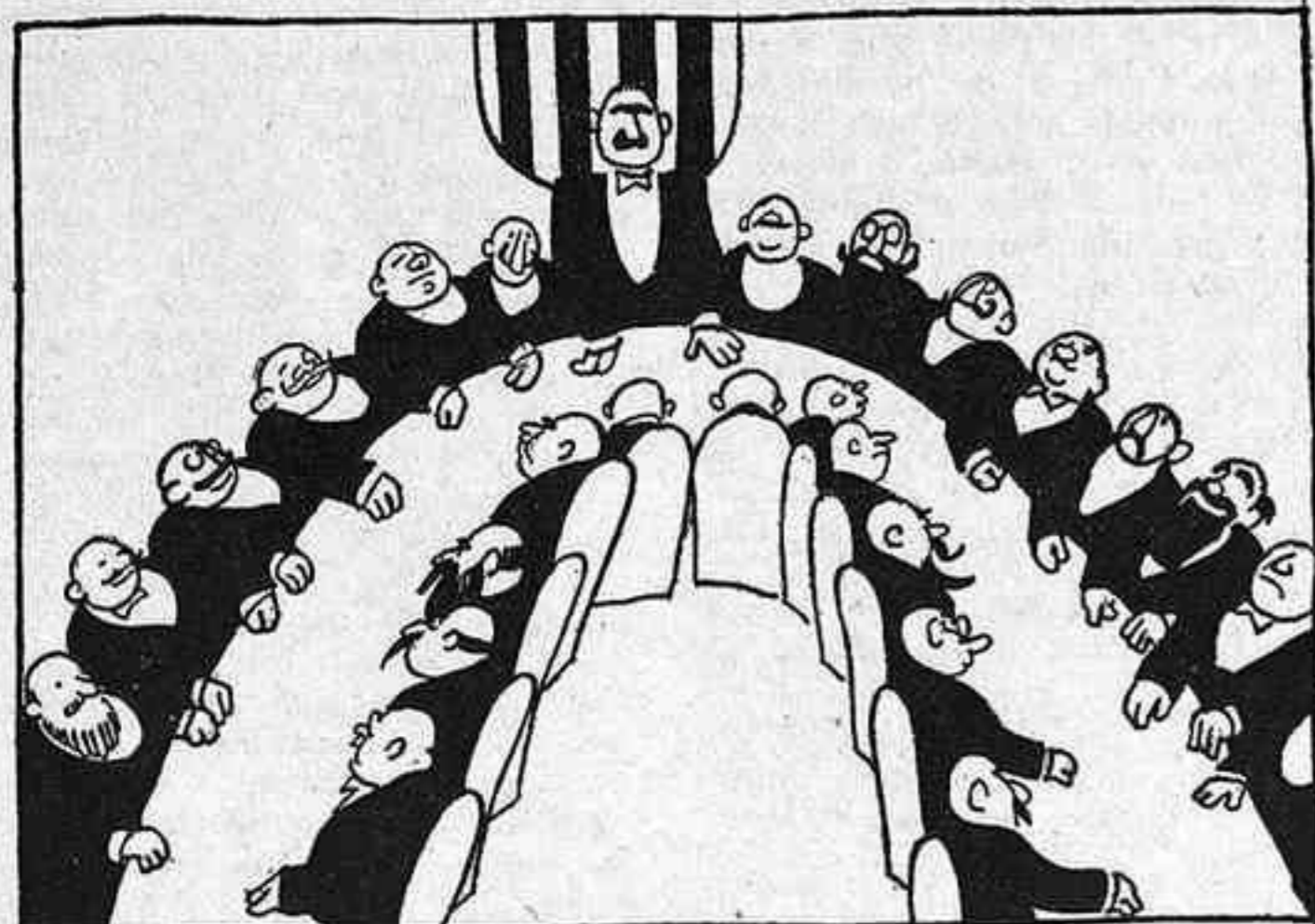
El senyor Carner va rebre una pila de felicitacions per la manera com s'havia sabut desmpellagar de la mosca de les cavernes i el senyor Prieto, que seia al costat mateix del ministre de Finances, s'aixecà i declarà amb una gran sinceritat que estava molt satisfet de la lliçó donada al senyor Armiño perquè aquest era una de les persones que l'havien ofès més greument de tota la Cambra. I s'explicà:

—Un dia—digué—trobant-se als passadissos el Sr. Armiño el saludà confontent-lo amb Pedro Rico, l'alcalde de Madrid, home gras si hi ha homes grassos al món.

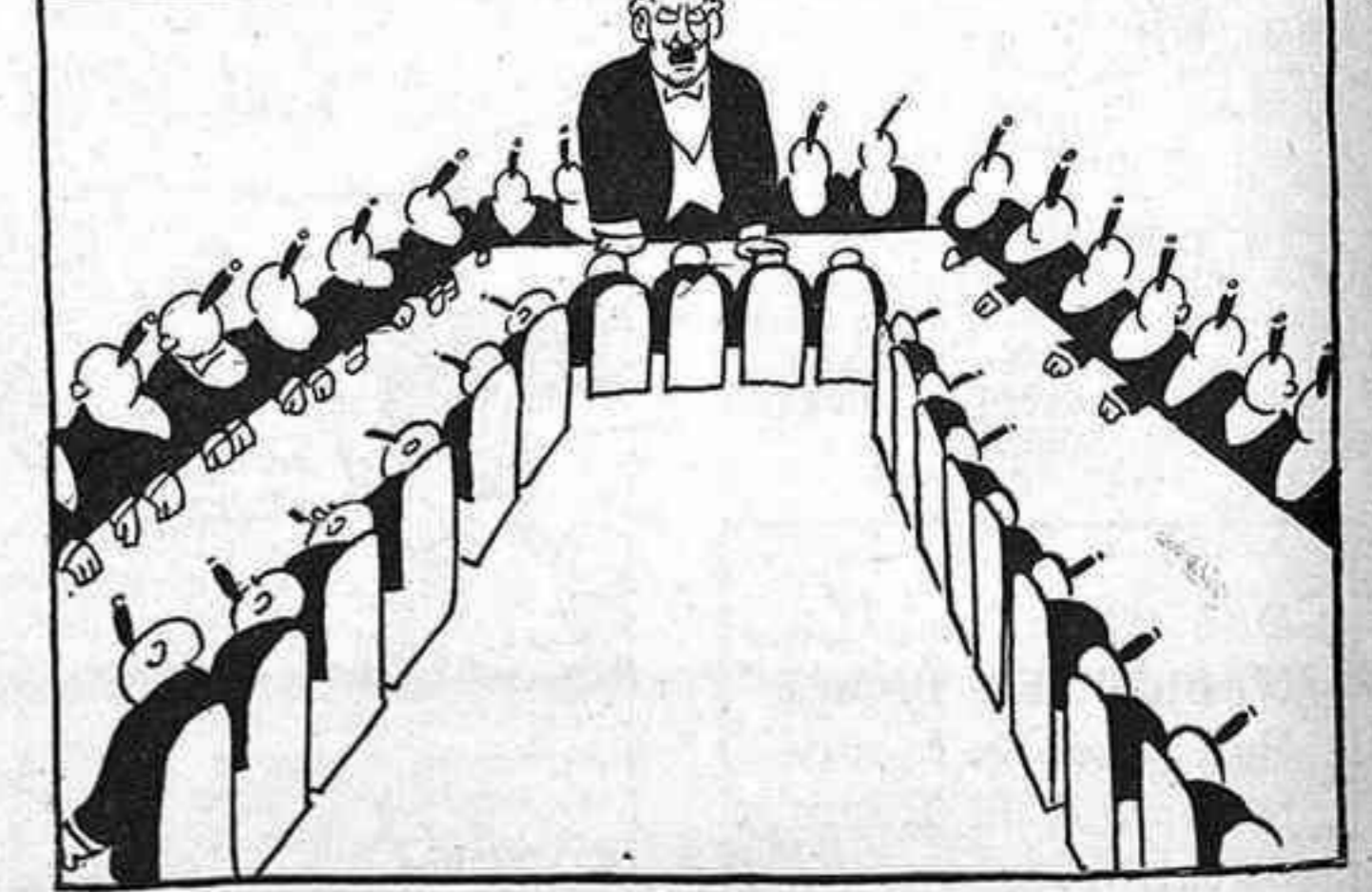
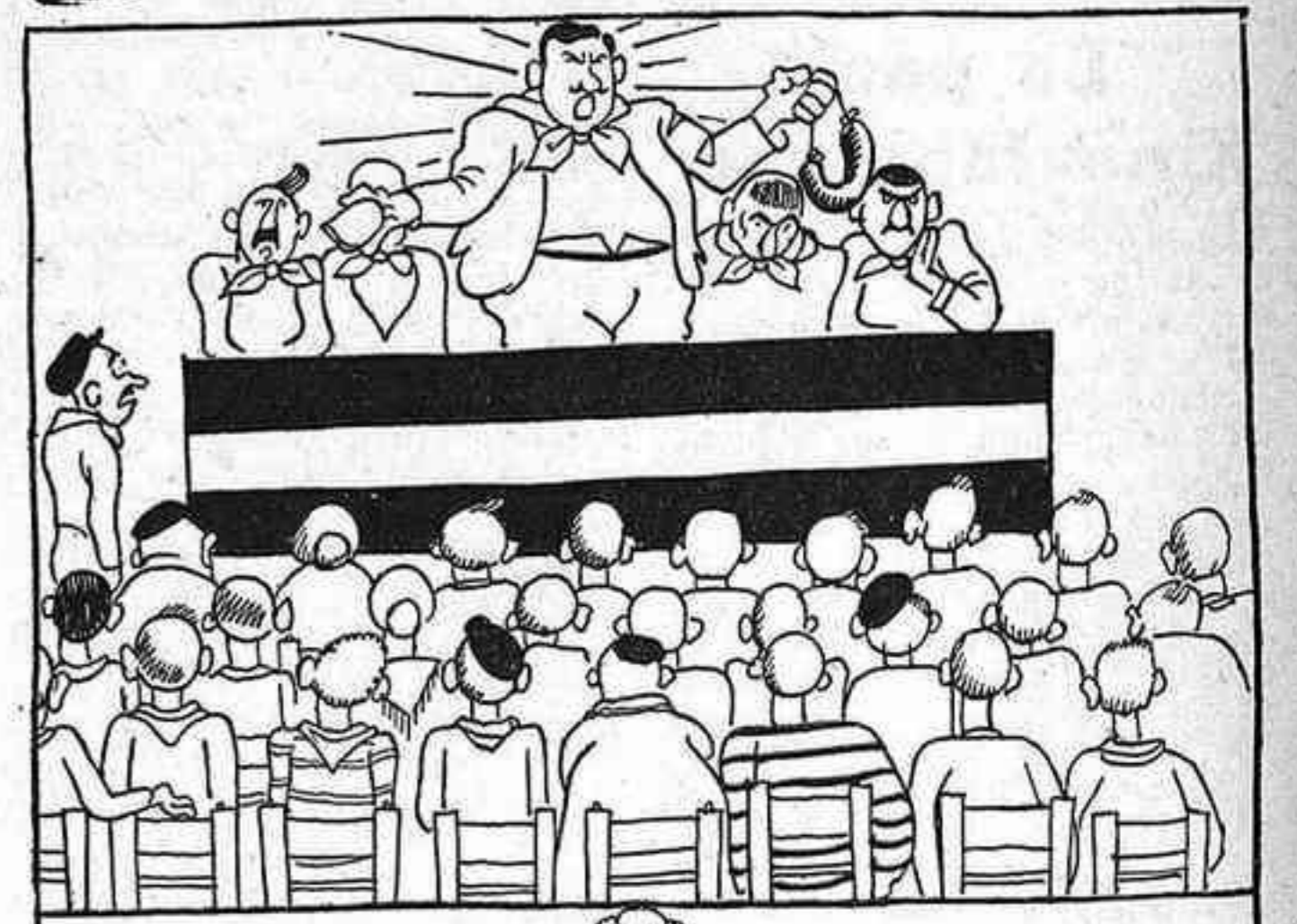
—Home—l'interromperen els companys—ens sembla que no n'hi ha per tant!

—Es que el més greu és—segui dient el senyor Prieto—que el poca vergonya anà a donar explicacions de la confusió a Pedro Rico!

El Roc Boronat fora de la mà, no se sap on va

EL SR. DURAN I VENTOSA. — De l'opulència, al Paral·lel

EL SR. LERROUX. — Del Paral·lel a l'opulència

Novelles esgarrriades

«Las ocho noches de Paquito»

La Vanguardia, un diari tan seriós com La Vanguardia, ha publicat en la seva edició del 21 de febrer, el següent anunci:

Un reportaje sensacional OCHO NOCHES Y UN DIA EN EL GOBIERNO CIVIL DE BARCELONA

de FRANCISCO MADRID Pero ¿ha ocurrido todo esto?

«Pero, ¿ha ocurrido todo esto?», es pregunta, angustiada, La Vanguardia.

Nosaltres creiem que sí. Quan un diari tan important arriba a confondre ocho meses amb ocho noches, ja no ens ve res de nou, en aquest món.

«La Veu» rapapicja?

Copiem de La Veu de Catalunya del 28 de febrer:

«Pacificada Barcelona i arribada l'hora d'exigir responsabilitats, ja es dibuixa ben clar en l'horitzó polític que tot quedarà reduït a un cap de nivell sense conseqüències.

No res de crisi, no res de treure els governants ineptes del Poder, no res d'haver-se'n d'anar amb l'avèrsió i les malediccions de tothom com a causants de tantes desgràcies. Això, que passaria en tot país que els homes de govern tinguessin les més rudimentàries nocions de dignitat política, no pot passar a Espanya.»

Ens oblidàvem de dir que aquesta nota pertany a la secció de La Veu titulada «Ara fa trenta anys», o sigui que correspon a aquells temps paradisiacs en què governaven els monàrquics, ara tan enyorats pel senyor Duran i Ventosa i els seus amics.

«L'Opinió», en vers

En l'editorial de L'Opinió del dia 26, llegim:

Mossèn Tusquets és un capellà (abrandat) que no ha vist el món per un forat.

Ves per on surten les reminiscències poètiques d'en Joaquim Ventalló!

La guerra moderna

De «La Noche» del dia 26: Shanghai, 26.—Se ha observado que en el sector de Chapei a Kiang Wan, había un gran movimiento de tripas, ignorándose si era preparativo de una ofensiva o simplemente reforzando sus posiciones.

¿Voleu dir, Màrius Aguilar, que aquest moviment de tripas no era més aviat una qüestió de gana endarrerida?

Una bella ofrena

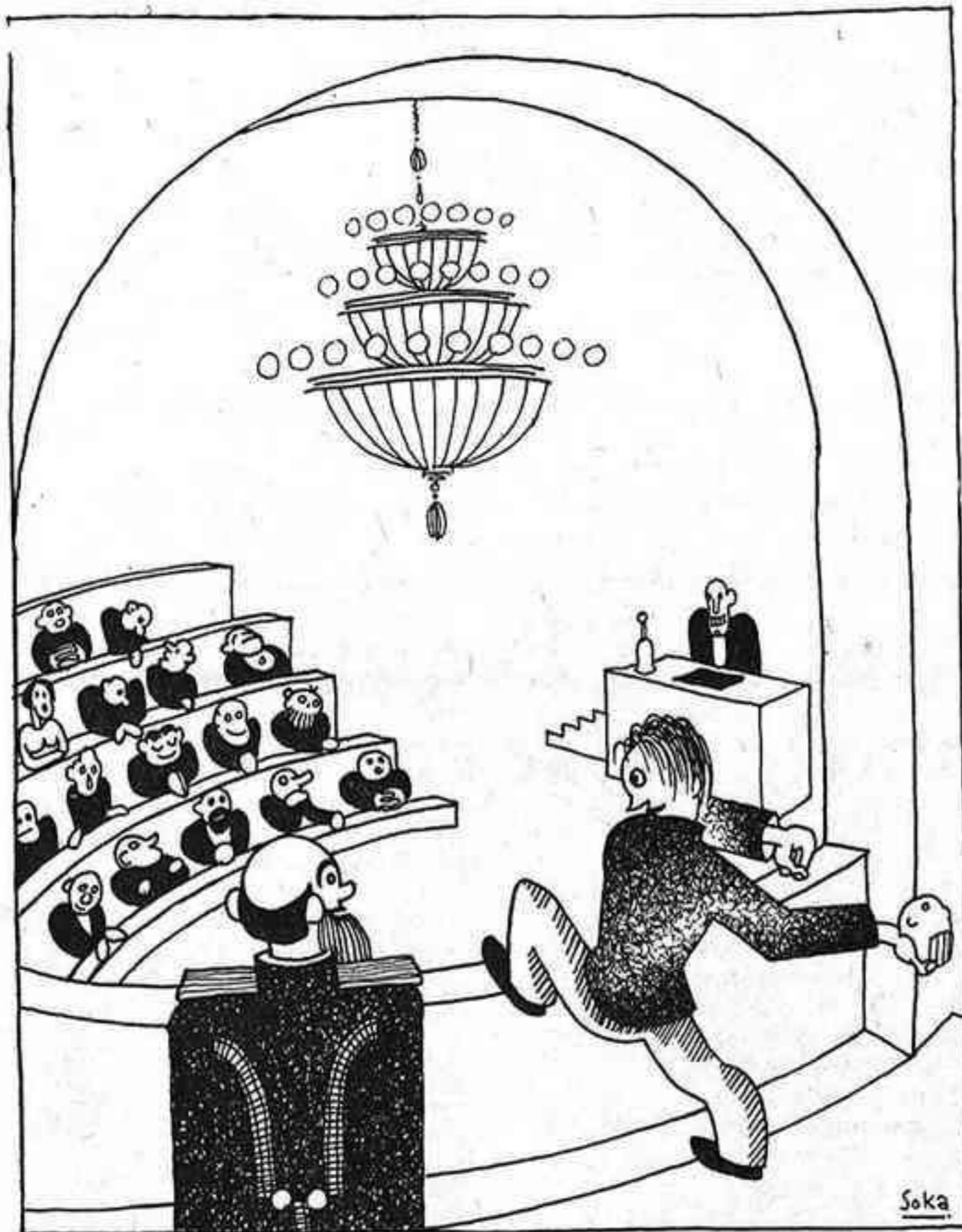
En un llibre de poesies recentment aparegut, publicat per Hermenegild Barrofet sots el títol Claror de Posta, hi trobem la següent Ofrena reconfortant i encoratjadora:

A l'excel·lent companyia de la meua vida, a la dolça esposa coautora de la meua progènie, Na Mercè Utgés i Bernaus, en palesa prova de fervorosa estimació.

L'Autòr

Haus ací que si cada pare es decidís a palesar la seva estimació a la coautora de la seva progènie amb una prova així, podria dir-se que la crisi del llibre era resolta i ben resolta, perquè almenys mentres l'escriuria, cada coautor de progènie llegiria el seu llibre.

S'ha celebrat, amb tofa solemnitat, la col·locació de la primera pedra al Congrés de Diputats

Un detall culminant de la cerimònia

Amb l'assistència de molts diputats i dels ministres del Treball i de Finances, dijous passat tingué lloc el solemne acte de col·locar la primera pedra al futur Palau de les Corts.

La cerimònia es dugué a terme a la sala del Congrés i fou d'una commovedora simplicitat; des d'una de les tribunes, el jove Angel Echevarria, dinou anys d'edat, llançà amb força la primera pedra a l'hemicycle i tingué la sort d'ensopegar el banc blau. De rebot, un vidre esquerdat, posà una nota d'alegria a l'acte, deixant passar un raig de llum per l'esquerda a l'interior de la Cambra.

Molts dels presents cuitaren a estrènyer amistosament ambdues mans del col·locador de la

primera pedra i el senyor Bes-teiro pronunciat breus i vehements paraules al·lusives a l'acte.

El Jutjat s'encarregà de prendre acte de tots els detalls de la solemnitat. No hi hagué lloc de resultes de la detenció, per un lamentable error, d'Angel Echevarria.

Heus aquí com tingué lloc l'emocionant escena de la col·locació de la primera pedra per a la futura Cambra de Diputats. Nosaltres ens permetrem de fer un prec a les autoritats, i és que no passi ara com tantes d'altres vegades: que tot s'atura després de la primera pedra. No; cal que després d'aquesta en vinguin d'altres.

Els èxits de la S. de N.

La guerra xino-japonesa s'està acabant... de començar

IMPORTANTES DESCOBRIMENTS DEL DOCTOR BUXEDA

Toquio, 29. — El doctor Buxeda, després de llargs anys d'estudis sembla que ha descobert el secret de l'estranya resistència xinesa i l'ha exposat en una sessió secreta de la Societat Geogràfica i Aritmètica de Toquio. Les declaracions, per bé que secretes, han produït sensació, tota la ciutat és un bum bum i es temen desordres. El Govern està estudiant la manera de prendre mesures que com a primera procedència, ja que es tracta de l'embombament de notícies secretes, intensificarà la lluita antivenèria.

Segons la tesi del savi japonès l'excel·lent resistència xinesa es deu a la facilitat amb què el xinès es deixa matar. Un xinès normal pot morir tres i quatre vegades en un sol dia sense que la seva salut se'n ressentís, i això fa que les tropes japoneses es causen de matar. És el mateix perill que a menaçava la ciutat de Barcelona amb la matança lliure, pe-

riò, naturalment, a l'inrevés. El doctor Buxeda creu que aquesta disposició d'ànim especial del soldat xinès es deu a la religió budista que professa; gràcies a ella i a un patriotisme exacerbant i mal dirigit, ja que un patriotisme ben dirigit aniria dirigit a una major glòria del Japó, fa que el xinès pugui combatre en cada una de les 34.598.032 reencarnacions abans d'arribar al Nirvana. El soldat japonès, en canvi, ple del sentiment de l'honor, fa harakiri abans de deixar-se matar per un xinès, que l'inspira la més gran repugnància. D'ací resulta que molts japonesos fan harakiri prematurament ja que, si espressin potser no n'haurien de fer, i això augmenta considerablement el nombre de baixes.

El doctor Buxeda ha declarat que porta amb gran activitat els estudis per descobrir un harakiri provisional. Mentrestant es porten a cap experiments per veure d'impedir les 34.598.032 reencarnacions dels xinesos, per disminuir-ne el nombre en un tant per cent considerable, o, quan no, posar-hi dificultats perquè es portin a cap prou lentament per permetre les tropes japoneses un respir de tant en tant. S'està assajant actualment la cremació per benzina en edat tendra, i si no dona resultat s'assajarà la secularització dels cementiris.—Havas.

UN ACTE HEROIC

Xang Hai, 27. — Quan el bombardeig de Xapei era més fort s'ha registrat un acte d'heroisme que ha deixat astorats els mateixos japonesos. Havia quedat un canó abandonat i un general japonès anava a prendre'l quan, passant per aquell indret una dona xinesa cristiana, parenta de Feng Iu Siang, anomenada Agustina, ha vist la maniobra, naturalment, militar de l'enemic, i ha disparat el canó. El general ha quedat fet a miques. Es generalment elogiat el gest d'Agustina, de Xa-

La dominicalització del descans universal

La Comissió Mixta, seguint la seva tasca meritòria, va a emprendre la universalització del descans dominical

Ha causat la millor impressió en el món del comerç, la indústria, la navegació, el foment del treball nacional i la indústria agropecuària, l'esperit de civisme que ha acollit les recents i celebrades disposicions de la Comissió Mixta del Treball en el Comerç de Barcelona sobre el tancament dels mercats en diumenge.

Les felicitacions, però, no haurien tingut cap eficàcia si no haguessin anat seguides dels encoratjaments, i aquests, afortunadament, no han mancat.

Amb aquestes o semblants paraules, per bé que lleugerament diferents, ens acollí el president de la Comissió Mixta, al qual anàrem a veure.

—Era realment un vergonya —continua— que mentre uns ciutadans es passaven el diumenge fent festa, d'altres haguessin de pensar com uns lladres per assegurar el benestar dels primers. I vergonya igualment era, que durant tota la setmana hi haguessi un dia, qui l'altre, lladra. Calla, evidentment, posar-hi remei, i a això anem.

No essent possible la dominicalització de la setmana, anem de dret a la universalització del diumenge. No n'hi havia prou amb la setmanització del descans; era precis arribar a la unanimitat d'aquest descans, i quin dia millor per aconseguir-ho, que el diumenge? Des de temps immemorial que és un fet que tot diumenge sigui festa. Però no tothom la complia; uns per mandra, uns altres per ganduleria, i els més per impossibilitar-los en les obligacions i els compromisos creats, i, sobretot els interessos creats. Ha arribat l'hora que tot això acabi.

Mirarem el rellotge. Eren les quatre de la tarda. El President de la Comissió Mixta continua:

—Hem dominicalitzat els mercats, hem dominicalitzat les botigues, però no hem pogut encara universalitzar aquesta dominicalització. I en una època de racionalització com la nostra, vostè comprendrà que el que hem fet és no fer res.

—Quins són, doncs, els seus projectes?

—De moment li diré que són vastos; després afegiré que són variats. Ja li he dit que calia anar a la universalització del descans, però per damunt de tot cal anar a la seva dominicalització. Cal que la tradició cristiana de la santificació de la festivitat dominical deixi d'ésser un mite o una mixtificació, per a tornar-se una realitat o realització. Hem aconseguit una gran victòria en el ram de l'alimentació, en el ram del comerç al detall, en el ram del comerç a l'engròs i en el ram de la indústria. Però ¿quants rams hi ha encara que no observen el precepte dominical? ¿Què en treurem—digué—de privar que s'expenguin uns quants articles, si d'altres continuen venent-se amb tota llibertat? ¿Què me'n diu de la venda escandalosa de bitllets de tramvia en diumenge? ¿I de la de bitllets d'autobús? ¿I de la de bitllets de metro? ¿I de la de bitllets de ferrocarril? ¿I de la indústria de la perforació de tots aquests bitllets, que no tanca ni un sol dia l'any, què me'n diu? ¿I del subrepticí subministrament de l'aigua, el gas i l'electricitat a domicili mitjançant conduccions ja aèries, ja subterrànies? I encara, ¿què me'n diu del treball, evidentment il·legal, en diumenge, a les cases particulars? Però més revoltant encara és la violació del descans

pei, i es parla de posar-la a tots els llibres d'història de les escoles.—Havas.

DECLARACIONS DEL CAP DEL GOVERN

Toquio, 27. — Una manifestació patriòtica s'ha dirigit aquest matí al Palau del Govern per demanar que siguin tancades les fronteres. Ha sortit al balcó el President del Consell el qual, després d'un discurs més patriòtic que la manifestació ha declarat que precisament era això el que s'anava a fer; però que pel fet de trobar-se el Japó sense fronteres, no les podia tancar i era per aquesta raó, i no pas per cap altra, que els patriotes japonesos lluiten a la Xina, per adquirir unes fronteres que es puguin tancar o obrir segons convinguin. Les manifestacions han estat rebudes amb delirants aclamacions.—Havas.

dominical per part de les porteres, que aprofiten el diumenge per a lliurar-se a la indústria de la lectura de novel·les per atregues.

Cal acabar tot això, i la Comissió Mixta, que no s'espanta per les dificultats, com plenament ho ha demostrat, començant per canviar-se el nom pel de Jurat Mixte, no recularà davant cap obstacle. Pot dir el seu diari que anirem amb tota valentia, que anirem a la universalització del descans dominicalitzat, i que, un cop aconseguit, perquè no sigui possible cap violació del mateix, crearem un cos d'inspectors prou ben retribuïts perquè estiguin a cobert de tot intent de suborn. I perquè no es digui que amb un zel exagerat els que més l'haurien d'observar el violen, els inspectors del descans començaran per donar ells l'exemple, observant-lo de la manera més rigorosa, com podrà comprovar tothom fent cadascú el que li sembli.

I dites aquestes paraules plenes d'energia i sentit de la responsabilitat, el senyor Echevarria ens acomiadà segons el nou reglament d'acomiadaments.

Cultural i recreativa

Per tal que els guàrdies urbans, que tenen la dissort d'ésser tan solitaris com llurs germans de la Tebaida, ja que no han trobat, com els guàrdies civils o els guàrdies de seguretat, un govern comprensiu que els aparellés, puguin fer, fora de les hores de servei, almenys, vida de societat amb tots les conseqüències culturals i recreatives que la vida de societat comporta, ha estat fundada una Societat Cultural i Recreativa de la Guàrdia Urbana, i per a fer més efectiu el fi que el segon cognom—nom de mare, diríem—in-dica, ha estat nomenat president honorari el Dr. Aiguader, i pregat que de tant en tant els faci

Anuncis econòmics d'«El Be Negre»

Companys

per anar a Montserrat; hom ignora el francès. Adreçar-se, amb aquestes condicions i solvència econòmica, a BE NEGRE, 71.

Finca rústica

compraria i vendria. Inútil presentar-se a vendre sense comprador. Cassimir Giralt, 8, segon, tercera, de quatre a set.

Jove japonès

trempat i gat, desitja conèixer xinès per a entrenar-se a la boxa. Adreçar-se: Nnyigui-Nyogui, BE NEGRE.

Abric de pells

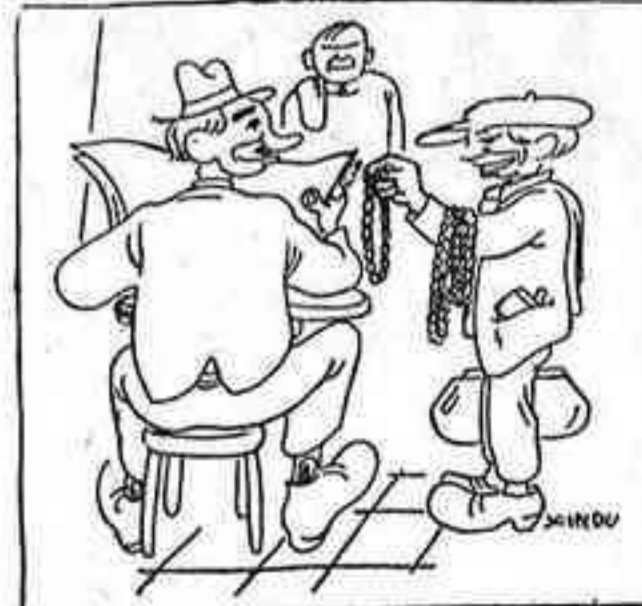
precios, nou, 2.000 pessetes, a preu rebentats venç, perquè no lliga amb mi. Escriure a J. Grau Jassans, La Humanitat.

Es liquiden

una partida de cotxes «David» a bon preu. Carrer Vachier, 19.

Es traspassa

un Centre d'Esquerra (abans d'Acció Catalana, més abans del P. U. P. i, encara, més abans de la Lliga), amb trenta socis i un Roc Boronat per torna. Escriure: BE NEGRE, 3671.

—Què en pensem de l'actitud del Japó contra el vostre país? —Dos peletas.

un visiteta—com a president, no pas com a metge.

El Dr. Aiguader ha acceptat agraïssim l'oportunitat d'exercir gratuïtament un càrrec o altre i ha promès visitar-los els primers dissabtes de cada mes. Dissabte que ve tindrà lloc, doncs, la primera visita. Hi anirà acompanyat del senyor Vachier, i per a rebre'ls dignament, la secció de guàrdies de la porra està assajant el ball de bastons.

Sensacional!

El Ministeri d'Agricultura ha obert un concurs per a cobrir una plaça de «Director de la Oficina de Propaganda del Aceite», càrrec al qual poden aspirar tots els ciutadans espanyols. Està dotat amb la magnífica subvenció de 30.000 (trenta mil) pessetes anyals.

De seguida que vam haver llegit als diaris aquesta sorprenent notícia, vam pensar que el senyor J. A. (Ah!) Trabal amb tota seguretat ens en sabia dir alguna cosa, i per això ens vam dedicar a la busca i captura del popular ex-secretari del governador, inspector de sanitat, diputat de la Generalitat, etc., etc. Però, davant el nostre astorament, l'il·lustre futura glòria de Catalunya ens va dir:

—Sí, ja he llegit que s'ha obert aquest concurs, però no n'hi puc donar detalls, perquè no hi he conegut cap mica d'importància. Per damunt de tot sóc un home pràctic, i encara que 30.000 pessetes a l'any fan de bon aprofitar, quan vaig llegir que aquest càrrec era inamovible i incompatible amb cap altre, oficial o no oficial, no hi vaig pensar més. Com vostè comprendrà, hi perdria diners.

LERROUX A BARCELONA

Els nous admiradors. — Com ha canviat! És el mateix de sempre!

Tant si ha perdut, com si ha guanyat, el japonès n'és molt trempat.

MOLT

El notable funcionari del ministeri d'Hisenda, senyor Pedro Muñoz Seca, ha estrenat al Poliorama la seva comèdia satírica *La oca*.

No cal ni dir que tots els admiradors de la oca d'en Muñoz Seca i de totes les ocques en general, han restat més que satisfaits de la gràcia tan típicament burocràtica que el copió pare de família ha repartit en la seva obra.

Fou molt ben vist que el governador, senyor Moles, honorés amb la seva presència aquesta vetllada d'art pur que constituï l'estrena de *La oca* a Barcelona.

La revista negra de Louis Douglas sense Louis Douglas que ens han presentat a l'Olympia, no és ben bé un arròs de pollastre sense pollastre, però poc se'n falta.

El més bonic de tot, ha estat la propaganda que s'ha fet als diaris: revista negra, música negra, balls negres, artistes negres, decorats negres, vestits negres, ESPECTACLE COMPLETAMENT NEGRE.

Una excel·lent reclam, com es pot veure, per a uns funerals de primera preferència.

A Los pistoleros, estrenats al Victòria, no els han anat a veure ni els seus companys, els pistoleros de Barcelona.

Hom diu que el fracàs de públic ha estat degut, entre altres coses, a l'embarcament de la major part de possibles espectadors a bord del Buenos Aires.

Si la tournée que projecten per Catalunya els va tant de mal borràs com la temporada de Barcelona, els actors que fan *Los pistoleros* no tindran pas altre remei que assaltar algun Ajuntament de Catalunya.

Almenys — diuen — ens vindrà a veure la guàrdia civil...

El programa de la funció del Novetats a honor d'en Lerroix que publicava *La Veu*, anunciava, entre altres números, la mai igualada orquestrina *cosCMFYPSHRDLUNT AO N ééé N6N*.

No cal dir que com a orquestrina exòtica, dubtem que es pugui trobar res més perfecte. La orquestrina *cosCMFYPSHRDLUNT*? — sembla que va dir en Lerroix—. *Me parece que he oído en Ginebra*.

En Pich i Pon fa fer que sí, amb el cap.

Entre la gent del ram és ben coneguda la famosa rivalitat existent entre els dos crítics de music-hall, els nostres amics Joan Tomás i Sebastià Gasch. No hi ha manera que opinin igual sobre qualsevol cosa.

A l'Album del Cabaret Català, per exemple, en Gasch hi va posar unes frases plenes d'amabilitat per l'establiment. A continuació, en Tomás escrivia: *Per una sola vegada estic d'acord amb en Gasch*.

Ara bé: fa uns dies que en Sebastià Gasch va demanar per

carta a l'Harry Wills que li fes present d'un retrat dedicat. Efectivament; quaranta-vuit hores més tard, en Gasch rebia una fotografia del famós ballari amb una eternidadora dedicatòria.

Però — i aquí ve la diabòlica venjança — resulta que el seu suposat autògraf de l'Harry Wills no és ni més ni menys que un autògraf d'en Joan Tomás.

El misteri d'aquesta facècia s'explica fàcilment: el ballari i en Tomás fa molts anys que són amics.

El més bonic del cas, però, és que en Gasch s'assabentà de la història per aquestes ratlles...

Havíem quedat que la temporada del Liceu d'enguany seria un desastre, oi? Donc bé: ara resulta que és la temporada que, de molts anys, ha deixat un benefici més net a l'empresa.

Entre les subvencions de l'Ajuntament i la Generalitat, la contribució forçosa dels propietaris, el que paga la mica de públic que hi va i la retribució, completament invertida, dels cantants, resulta que l'empresa senyor Rodés es fa una barba que si no és d'or, poc se'n hi falta. Després diran que a Barcelona no hi ha afició a la música!

Es clar que també hi ha qui afirma que això del Liceu no pot anar ni amb Rodés...

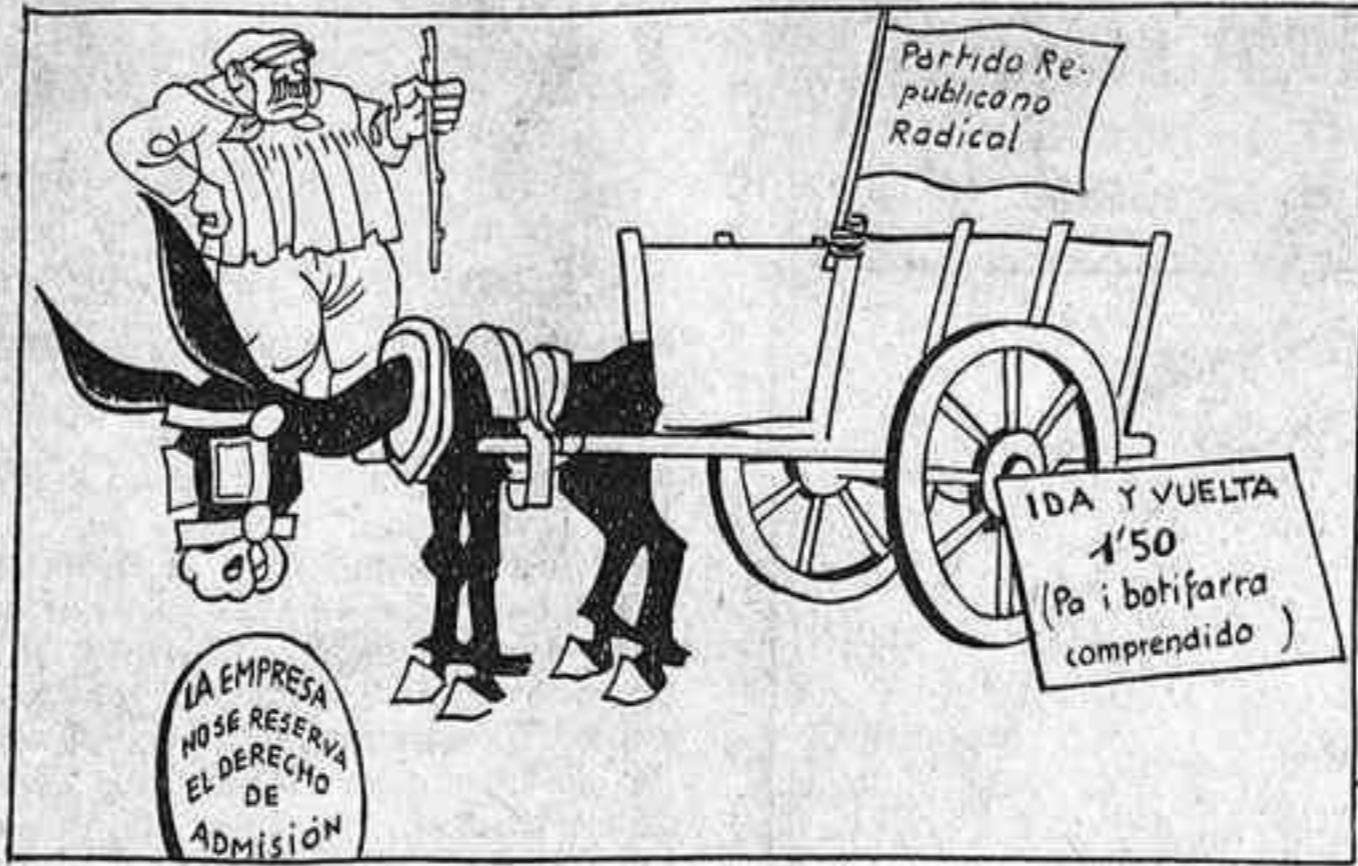
La pau Xino-Japonesa

Tssi Ting Kai, 25. — Regna en aquesta població un malestar extraordinari i misteriós. Hi ha qui diu que és a conseqüència de la guerra, però essent un fet reconegut per la B. de les N. que no hi ha tal guerra, hom es pregunta què serà i es perd en conjectures. Havas.

Xang Hai, 25. — S'ha descobert la causa del malestar que regna a Tssi Ting Kai. Es deu senzillament a que Tssi Ting Kai no és cap població, sinó un general. Com que la població de Tssi Ting Kai no existeix, els japonesos diuen que és que ells l'han destruïda i volen apuntar-se aquest tant. Això pot donar lloc a nous i acarnissats combats. S'espera, però, que finalment Tssi Ting Kai aconseguirà victoriosament que sigui reconeguda la seva personalitat. —Havas.

Ginebra, 3. — Segons les darreres noves sembla que hi ha perill imminent que la Xina trenqui les hostilitats amb el Japó degut a l'indecent desembarc de forces d'aquest darrer a Shang-hai.

Ginebra, 3. — Demà a les sis donarà una conferència a la S. de N. el conegut geògraf senyor Gonçal de Reparaz (fill), en la qual intentarà demostrar al Consell que Shang-hai pertany al continent asiàtic i forma part de la nació xinesa.

EN VISTA DE L'EXIT
El futur tren especial que organitzarà el partit radical quan en Lerroix torni a parlar

L'obra cultural de l'Esquerra fa, serenament, la seva via

LA REUNIO

La reunió fou, no sabem del cert si a casa d'un canonge o a la Casa dels Canonges. Es tractava de donar un ingrés científic — literari i alhora de cultura física a les empreses esquerranes. Després del gran Congrés havien de venir els petits conciliabuls per a posar en marxa real (volem dir efectiva) tot el programa de Montjuïc i del Centre de Dependents.

Qui els havia convocat? ¿A qui havien convocat? No hi mancava ningú. En Gassol, que aquests dies està constipat, hi anà embolicat en una manta de llana. En Lluhi amb un tapanoques murcià, donatíu d'un jurista del «Buenos Aires». L'Aiguader amb termes d'aigua calenta a les butxaques. En Vachier hi anà senzillament en taxi.

Però la convocatòria de qui partia? D'un home obscur del partit. D'una segona figura. D'un embosat de l'Ajuntament. El regidor senyor Costa. Ell presidia, ell encaminava, ell dirigia la discussió.

ELS DEBATS

—Demano la paraula — digué el Cambronne de l'Esquerra.

—Té la paraula el senyor Vachier.

—Vull dir e. que ja n'hi ha prou que se m'atribueixi determinada frase. Jo mai he dit el que s'ha fet córrer.

—Doncs, què és el que digueres? — l'interrogà el president.

—La guàrdia mor, però no es rendeix.

—Cambronne! — exclamaren deu veus erudites.

—Si insulteu diré allò altre! — exclamà en Vachier indignat.

—Cambronne! — cridaren de nou uns quants.

En aquell moment, per una finestra gòtica aparegueren en Cabré i en Brassó.

—Què ens demanàveu? — preguntaren conjuntament i amb veu de lliri.

I sense esperar resposta, el senyor Cabré engegà un discurs de tres anys de durada però que no durà més d'un minut perquè li tiraren la finestra pels nasos.

En Lluhi s'aixecà indignat. —Burros! més que burros! Per això hem vingut? ¿Aquesta és l'obra de cultura del partit? Els que interrompen són agents pagats per l'Anguera!

Dos correligionaris l'agafaren pels braços mentre uns altres acudien amb la camisa de força. Era l'hora en que cada dimecres li va l'atac.

Fou retirat i a l'enfermeria donaren el «part» que ja publicaren tots els diaris. Des-cansi en pau.

—Bé, senyors! — féu el president — Aquí hem vingut per la cultura. ¿Anem o no anem a fer obra de cultura?

—Sí!!!

—Doncs, som-hi! Tenen la paraula el Cent Fontbernats.

Se n'aixecà un en nom de tots.

—Jo sóc — digué — el Fontbernats Milhomes. No hi ha altra cultura que la música. Amb la música domesticaré les feres de la F. A. I.

—Proposo els concursos de bellesa — digué en Gassol.

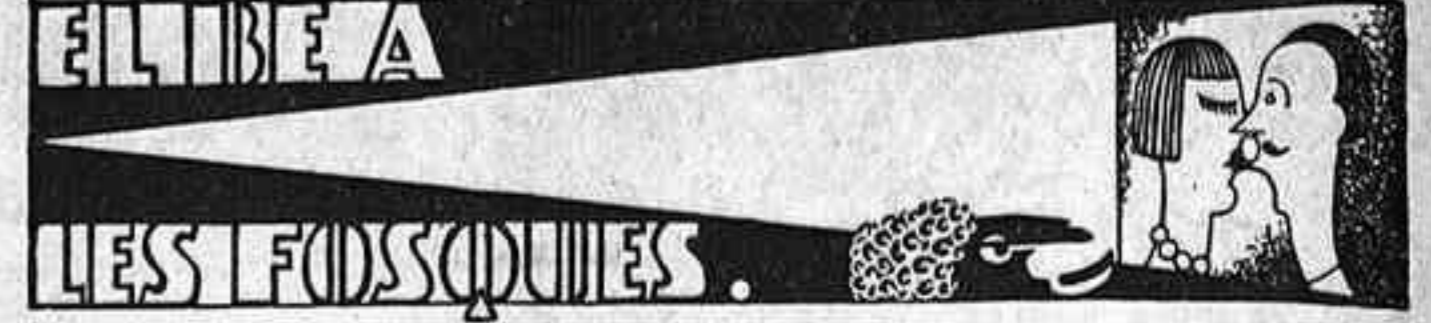
—Donem-me una vara i un punt d'apoio — interrompé en Casanoves — i aixecaré el món.

—Ganes! — féu l'Aiguader.

—La Civilització, tal com me va ensenyar l'Ors quan feia classe a les Biblioteques — digué el senyor Rafael (Campalans) —, s'imposa pel cultiu de l'ermilla.

—Conformes!!!

—Vull dir de l'ermilla de fantasia.

En *El camí de la vida*, el primer film sonor editat pels terribles soviets, aprenem que el treball dignifica l'home, que l'ociositat és la mare de tots els vicis, que l'alcohol i les donotes embruteixen, que el robatori no és una propietat, etc., etc.

¿Es per arribar a aquestes conclusions que els bolxevics han fet la revolució més sagant de la Història?

Aquest programa comunista, aquí ja fa molts anys que el

prediquen en els col·legis d'escolapis i similars.

Argument a part, *El camí de la vida* és un film excel·lent. La fotografia, la composició, els actors, són una cosa extraordinària.

Per cert que el que fa el paper de Mustapha, quan riu, s'assembla de mala manera amb en Josep Pla. De tal manera, que hom arriba a sospitar si l'escriptor empordanès no va fer un *bolo* cinematogràfic, aleshores del seu viatge a Rússia.

(N. de la R.: Per Déu! Que no ho sàpiga el senyor Duran i Ventosa!)

Com que en un documental barceloní de l'any 1915, que fou projectat en la *Sessió Mirador* de la qual parlem, va aparèixer-hi el senyor Pich i Pon — que aleshores encara no havia deixat d'ésser republicà — fent un discurs, a *La Noche* cregueren que havia arribat l'ocasió de tornar-se a indignar, i parlaren, entre altres coses, dels *cretinos al margen*.

Pel que es veu, a *La Noche* consideren que projectar a la pantalla la figura del senyor Pich, és fer-li una ofensa. No els contradiem. Però...

Però, ¿què hauria passat si el film hagués estat sonor? Perquè és en aquests casos que el senyor Pich brilla en tot el seu esplendor...

Camarotes de lujo és la història d'un banquer que fa fallida, que s'embarca amb els diners que ha pogut arreplegar, que li passen una pila d'aventures i que acaba tornant els diners a un compte-correntista.

Història exemplar i d'una actualitat ben barcelonina. (Ens referim a la primera meitat).

Anna Christie és el primer film sonor de la Greta Garbo.

I fins ara no s'ha estrenat a Barcelona. Després diran que no estem a la page!

Paris Béguin, per Jane Marnac. Film de la O. S. S. O.

La senyora Jane Marnac és molt amiga del president de la O. S. S. O.

No tenim res a dir-hi. Amb el que sí tenim a dir és que d'aquesta circumstància n'hagi nascut *Paris Béguin*.

Perquè, ben mirat, quina culpa hi tenim nosaltres?

L'Urquinaona és el cinema més bonic de Barcelona. I és precisament en el cinema més bonic en el que hom s'entesta a fer-hi les pel·lícules més lletges.

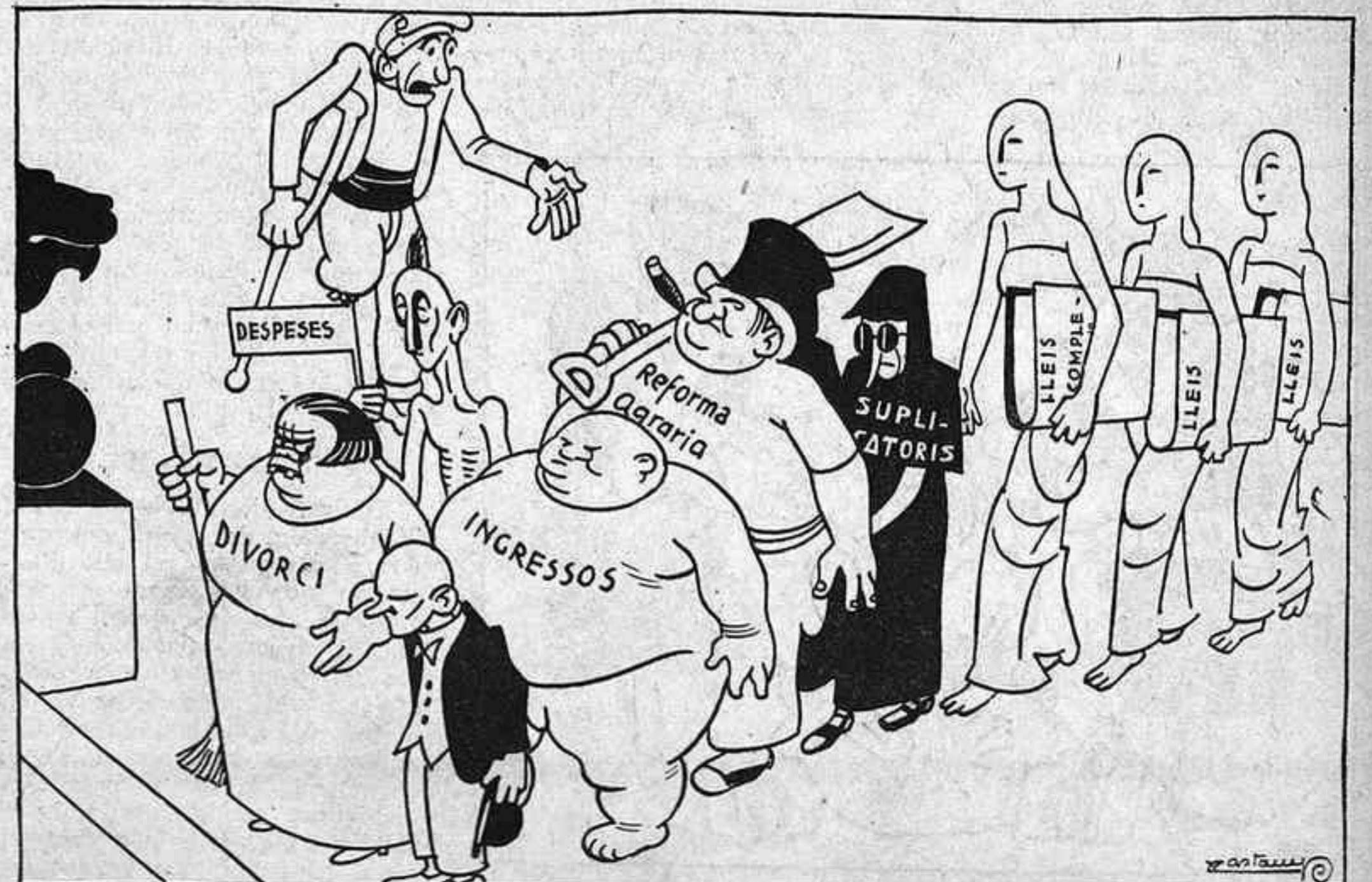
Aquest gust de la paradoxa, aplicat per una empresa, el trobem fora de lloc.

Contratemps xinesos

Shang-hai, 21. — Regna una gran desorientació entre els generals xinesos. Degut a la aliança que han concertat els generals Feng-hiu-sang, Whu-peí-fú i Txang-so-lin, aquests han estat junts per planejar la defensa durant tres hores en una mateixa habitació i resulta que ja no es recorden de si l'un és Whu-so-lin o Txang-hiu-sang o Feng-peí-fu o Fu-feng-peí. Així que s'aclareixi l'enigma hi ha el propòsit de numerar-los.

EL RECLAM, ARMA DECISIVA
— Bufa! Déu nos en guard!

L'ESTATUT
— Qui és l'últim?